

Ревъше въ гората мечокът. Чу го единъ дърварь. Отправи се на тамъ, отъ кждето идъше ревътъ. Стигна до едно блато. Въ блатото се давъше мечокътъ. Колкото повече се боръше съ тинята, толкова повече потъваше.

Разпаса дърварьтъ пояса си, хвърли единиятъ му край на мечока, а другиятъ остана у него. Хвана се мечокътъ за пояса. Издърпа го дърварьтъ.

Не знаеше, какъ да се отблагодари мечокътъ. Отъ радостъ щъше да смачка дърваря.

Покани го да го гощава.

Отидаха двамата въ дома на мечока.

Извади мечокътъ всѣкакви яденета: медъ, плодове, сладка и какво ли не още. Трупа на масата, лапа. И кани все по-настойчиво дърваря.

Наяде се добре дърварьтъ. Дойде му до гуша.

Но не иска да разбере мечокътъ, че се е наялъ човѣкътъ. Все нови яденета трупа по масата и кани ли, кани.

— Благодаря, Мечо! Прейдохъ вече!

— Нищо ти нѣма!

— Не мога вече да ямъ! Нѣма вече мѣсто!

— Не се плаши отъ ядене!

— Но нѣма вече мѣсто!

— Не е голѣма беда. Прибутвай! Ще намѣришъ мѣсто и за тия круши.

— Нѣма вече кжде! До гуша ми дойде!

— Прибутвай съ прѣстъ и ще направишъ мѣсто!

Изпоти се дърварьтъ отъ ядене.

Легна да спи.

Застана мечокътъ да бди надъ него, да не би нѣщо да смугне съня му. Не знаеше, какъ да му угоди мечокътъ.